

Jayne
Castle

AZ ÉJFÉLI
KRISTÁLY

Jayne
Castle

AZ ÉJFÉLI
KRISTÁLY

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült:

Jayne Castle: *Midnight Crystal*

Jove Books, New York

Jove Books are published by The Berkley Publishing Group,

a division of Penguin Group (USA) Inc.

Copyright © 2010 by Jayne Ann Krentz

Excerpt from *Fired up* © by Jane Ann Krentz

Excerpt from *Burning Lamp* by Amanda Quick © by Jane Ann Krentz

Cover art by Don Siplej

Cover design by George Long

Fordította *F. Nagy Piroska*

Hungarian translation

© by F. Nagy Piroska, 2011

Hungarian edition

© by Maecenas Könyvkiadó, 2011

honlap: www.maecenaskiado.hu

*Bátyámnak,
Jim Castle-nek ajánlom hálával és szeretettel
az Álomra és Gibson nevére vonatkozó
háttér-információkért.
Vezess óvatosan.*

AZ ÁLOMFÉNY-TRILÓGIA

Kedves Olvasóm!

Köszöntöm Harmónián, az én másik világomon, az Álomfény-trilógia utolsó helyszínén.

Az Égő Lámpa legendájának eredete az Arkane Társaság legelső napjaiba vezet vissza. Nicholas Winters és Sylvester Jones annak idején barátokból lettek halálos ellenségekké. Mindketten ugyanazt a célt tűzték ki maguk elé: pszichikus képességeik tökélyre fejlesztését. Sylvester a kémia nyújtotta lehetőségeket választotta célja eléréséhez, és tilalmas kísérletezésekbe kezdett ismeretlen, különös fűvekkel és növényekkel. Végül összekotyvasztotta azt a megbízhatatlan főzetet, mely mindmáig gonosz igézetében tartja a Társaságot.

Nicholas a mérnöki tudomány felől közelített a célhoz, és megszerkesztette az Égő Lámpát, ezt az ismeretlen erővel bíró eszközt. A lámpa által kibocsátott sugárzás torzulást idézett elő a DNS-ében, aminek az lett a következménye, hogy fiú utódai végzetes genetikus „átok” hordozói.

A Winters-átok nagyon ritkán ér utol valakit, ám ha mégis, akkor súlyos aggodalomra ad okot az Arkane Társaság tagjainak. Azt beszélik, hogy ha egy Winters örökli Nicholas genetikailag módosult tehetségét, akkor Cerberus válik belőle – így nevezik az Arkane-tagok azt a tébolyult médiumot, aki többszörösen halálos képességekkel rendelkezik. A Jones & Jones és a Kormányzó Tanács meggyőződéssel vallja, hogy az ilyen emberszörnyek ellen hajtóvadászatot kell indítani, és a lehető leggyorsabban végezni velük.

Az Égő Lámpa áldozatainak csak egy reményük lehet. Meg kell találniuk magát a tárgyat, és egy nőt, aki úgy tudja munkára fogni az eszköz által kibocsátott álomfény energiáját, hogy egyszersmind visszafordítsa vele az átok által előidézett változásokat.

A tárgy néhány titka már feltárult a trilógia első két könyvében, *Az átokban* és *Az Égő Lámpában*. Most, a távoli jövőben, egy Harmónia nevű világon, fény derül a lámpa utolsó rejtélyére, az Éjféli Kristály titkára. Nem kisebb dolog forog kockán, mint a Jones és a Williams család sorsa.

Bízom benne, hogy az Olvasó ugyanolyan élvezettel és izgalommal olvassa majd a trilógia befejező kötetét, mint az előző kettőt.

Őszinte híve:
Jayne

NICHOLAS WINTERS NAPLÓJÁBÓL, 1694. ÁPRILIS 14.

Nem sokáig élek már, de bosszút állok, ha nem e nemzedék idejében, akkor egy távoli jövőben, valahol másutt. Mert immár biztos vagyok benne, hogy a három különleges képesség bekerült a vérembe, és tovább fog öröklődni a leszármazottaimban.

Mindegyik képesség nagy árat követel, és ennek megfelelően nagy hatalommal is jár.

Az első olyan nyugtalanság dagályával árasztja el az elmét, amelyet képtelenség lecsendesíteni a laboratóriumban töltött végtelen órákkal, és nem csillapítható erős italokkal vagy a mák tejjével sem.

A második tehetséget sötét álmok és rettentő látomások kísérik.

A harmadik képesség a leghatékonyabb és a legveszedelmesebb. Ha a kulcs nem jól fordul meg a zárban, úgy ez az utolsó pszichikus adottság igazoltan végzetes lesz. Előbb tébolyt, s utána halált hoz.

A harmadik és végső hatalommal nagyon súlyos kockázat jár együtt. Azoknak az utódaimnak, akik életben maradnak, meg kell találniuk az Égő Lámpát, és azt a nőt, aki munkára tudja fogni az álomfény energiáját. Csak ő képes megfordítani a kulcsot annak az ajtónak a zárjában, amely az utolsó képességhez vezet. Csak egy ilyen nő tudja megállítani vagy visszafordítani az átalakulást, ha az már kezdetét vette.

De vigyázat, a hatalommal bíró nők árulók is lehetnek. Ma már tudom, és e tudásért nagy árat fizettem.

NICHOLAS WINTERS NAPLÓJÁBÓL, 1694. ÁPRILIS 17.

Megvan. Elkészült utolsó, legnagyobb művem, az Éjféli Kristály. Belefoglaltam a lámpába, a többi kristállyal együtt. Lenyűgöző ez a kő! Hatalmas erőket zártam bele, de még én, aki kimunkáltam, sem sejtem, mi mindenre lehet képes, s azt sem tudom, hogyan bírható rá, hogy kibocsássa a fényét. Ezt majd valamelyik jövőendő véremnek kell kiderítenie.

De egyben biztos vagyok: aki képes lesz rá, hogy irányítsa az Éjféli Kristály fényét, az lesz bosszúm beteljesítője. Mert minden varázslatnál és boszorkányságnál erősebb pszichikus parancsot zártam a kőbe. A kristályból kiszabaduló sugárzás arra fogja kényszeríteni a kő hatalmával rendelkező férfiút, hogy pusztítsa el Sylvester Jones utódait.

A bosszú az enyém lesz.

AZ ÉJFÉLI KRISTÁLY

1.

A lány, aki a Jones & Jonestól jött, nagyon jól nézett ki fekete bőrszerelésében.

Adam Winters a régi romok árnyékában várakozott Marlowe Jonesra. Mielőtt a robusztus Raleigh-Stark motorkerékpár befordult volna a keskeny szerpentin utolsó kanyarjába, már csaknem egy teljes perce hallotta a jellegzetes dübörgést. A hang messzire elhallatszott a hegyek között.

A néhány hete kezdődött lidérces álmoktól és hallucinációktól jóformán aludni sem tudott. A napokban már eljutott a teljes kimerültség határára, és csak kurta, nyugtalan bóbiskolásokkal, sok-sok koffeinnel és egy kevés pszivel tudta elkerülni, hogy bekövetkezzen a legrosszabb. De akármennyire megviselte a benne lejátszódó változás, kitörő jókedv fogta el, amikor a J&J frekvenciavárosi irodáinak újonnan kinevezett igazgatója megállt, és leállította a motort.

Ekkor már elég közel volt hozzá, hogy megérezze a lány aurájában rejlő erőt. Energiája szirének énekeként hatott az érzékeire. Nagy kár, hogy Jones. Kellemetlen, de kénytelen lesz megbékélni a ténnyel.

A lány bőrnadrágba bújt lábával lerúgta a motor kitémasztóját, egyik csizmás lábát letette a földre, és felhajtotta csillogó, fekete bukósisakja arcvédőjét.

– Adam Winters.

Nem kérdezte, hanem kijelentette. Adam volt Frekvenciaváros Szellemvadász Céhének új főnöke. Ha valaki vette a fáradságot, és az elmúlt hónapban belenézett egy újságba, nagy nézte az esti híradókat, nyomban felismerhette.

– Elkésett, Miss Jones – mondta. Nem lépett ki a kvarckőből épült kapualjból.

– Tettem néhány kitérőt. – A lány kicsatolta és levette a sisakját. A haja színe a sötét borostyánkőéire emlékeztetett. Fekete bőrszalaggal lófarokba kötötte a tarkóján. – Biztos akartam lenni abban, hogy senki sem követ.

A férfi figyelmesen nézte, s közben leplezni próbálta, mennyire elbűvöli a lány. Tárgyilagosan szemlélve csakugyan vonzó volt, még ha hiányzott is belőle az igazi szépség szelíd szimmetriája. De Marlowe Jonesnak nem is kellett címlaplánykülsővel rendelkeznie ahhoz, hogy magára vonja a tekintetet. Feltűnő jelenség volt. Más szót keresve sem lehetett volna találni rá, annyi erő, intelligencia és szenvedély sugárzott az arcáról. Szeme kékje titokzatosan sötét, szinte már ibolyakék volt. *Mint az éjjél*, gondolta a férfi. *Az éjjél és az álmok*.

Honnan a pokolból szedi ezt a költői képet? Tényleg többet kellene aludnia.

A lány is figyelte őt azzal az igéző, okos tekintetével. Energia zizegett a levegőben. Adam tudta, hogy most a tehetségével vizsgálja őt. A pszije által keltett ingerre válaszul előntötte valami belső forróság.

Amikor reggel a lány telefonált, hogy titkos találkozóra hívja, röviden előadta, hogy álomfényfejtő. Sejtelve sem volt róla, hogy közlése mennyire megdöbbenette őt.

Valami kuncogáshoz hasonló hangocska vonta magára a figyelmét. Csak most vette észre, hogy a motoron egy utas is ül. Apró, csenevész állatka fürkészte őt megtévesztően ártatlan, babakék szemekkel a nyeregtáskából. Szegekkel kiveret bőr nyakörve csak itt-ott látszott ki vattacukorra emlékeztető bolyhos, de hegyes szálakban végződő szőrzetéből.

– Porcicát is hozott magával? – kérdezte Adam.

– Ő Gibson – felelte Marlowe, és kinyújtotta a karját a porcica felé.

Gibson megint kuncogott egy sort, majd a nyeregtáskából kiugorva fölpattant a kinyújtott karra, hogy végül megüljön a lány bőrkabátos vállán. Babakék szemével Adamre hunyorított.

– Nem is tudtam, hogy kis kedvencnek is beválnak – jegyezte meg Adam.

– Nem is. Gibson és én csapatot alkotunk. Ami egészen más kapcsolatot jelent.

– Úgy látom, nyakörvet tett rá.

– Az üzletben csinálták neki, ahol a bőrcuccaimat veszem. Gibson szereti a szegecseket. Ha játszani akar velük, leveszi a nyakörvét.

Még az ilyen okos, intelligens emberek is, mint Marlowe Jones, teljesen meg tudnak hülyülni, ha a kedvenc állatukról van szó, emlékeztette magát Adam. De persze, lévén Jones, egyébként is hajlamos rá, hogy kicsit más legyen, mint a többiek. Na nem mintha neki joga volna kritizálnia őt. Az utóbbi hetekben maga is furcsa és érthetetlen szokásokat vett fel. *Mindig jó dolog olyasmivel indítani, ami közös bennünk*, gondolta.

– Elhiszem, ha mondja. Szóval félt, hogy netán követik? – Az volt az érzése, hogy a lány sok mindent túlságosan is komolyan vesz. Valami oknál fogva ez mulattatta. – Úgy hangzik, mintha maga is ugyanolyan paranoiás lenne, mint az összes többi Jones, aki valaha a J&J valamelyik irodáját vezette.

– Munkaköri követelmény. De én inkább óvatosságnak nevezném.

A lány bársonyosan meleg, magabiztos, enyhén fátyolos hangja úgy felforrósította az érzékeit, mint egy pohár jó minőségű brandy. Az a borzongató izgalommal teli előérzet, amely a ma reggeli hívása közben elfogta, kristálytisztá bizonyossággá vált.

Ő az, gondolta.

Személyesen először találkozott Marlowe Jonesszal, de a lénye mélyén valami ráismert, és reagált rá. A kétség leg-halványabb árnyéka nélkül tudta, hogy ezt a nőt kereste az elmúlt hetekben.

És mintha a végzet akarta volna így, végül rátalált. Ami nem biztos, hogy jó jel volt. A lány sokkal nagyobb veszélyt

is jelenthetett, mint azok, akik az utóbbi időben az életére törtek. De ebben a pillanatban ez valahogy nem látszott fontosnak. Elképzelhető, hogy a többhetes alváshiány már kikezdte a logikus gondolkodását és a józan esztét.

– Nem kifogásoltam a paranoiát – sietett megjegyezni. – Egy céh vezetője vagyok. Kiváló erénynek tartom a paranoiát.

– Egészen a gyakori kézmosásig bezárólag?

– Inkább olyasmire gondoltam, mint a rögeszmés gyanakvás és a krónikus bizalomhiány.

– Ami magyarázatot ad arra, hogy miért érkezett ide korán. – A lány körbehordozta a tekintetét az őket körülvevő sűrű erdősegen. – Ellenőrizni akarta a terepet. Meggyőződni arról, hogy nem esik csapdába.

– Az adott körülmények között ésszerű elővigyázatosságnak tűnt. Bevallom, ideges lettem, amikor felfedeztem, hogy ezek a romok egy örvény fölött vannak.

– Nem tudom elképzelni idegesnek – méregette a lány kétkedő arccal.

– Köztudott, hogy a szabvány rezonáló borostyán nem működik a föld alatt, ha a közelben örvényenergia van. Még a legerősebb szellemvadász sem tud egy ilyen vihar tetején állva szellemtüzet gerjeszteni.

– Pontosan tudom, hogy a Céh emberei nem szeretnek örvényközeleli helyekre menni – mondta a lány.

– Ez olyan, mintha megkérne egy zsarut, hogy hagyja a pisztolyát az ajtóban. Miután ideértem, rögtön arra gondoltam, hogy ha meg akarnék szabadulni egy szellemvadásztól, biztos, hogy egy örvény helyszínére csalnám őt.

– Ha valóban ilyen aggodalmi lettek volna, nyilván nem marad itt.

– Alighanem bizakodóbb vagyok, mint amilyennek látszom – mosolyodott el Adam.

– Hát, ezt azért kétkem – nézett a lány elbizonytalanodva a mosolygó férfira.

Gibson e pillanatban lelkes csacsogás közepette lebuk-

fencezett Marlowe válláról a földre. Felugrott Adam csizmájának az orrára, és a hátsó lábára ágaskodott. És megint azt a kuncogó hangot hallatta.

– Azt akarja, hogy vegye fel – mondta Marlowe. – Kedveli magát. Ez jó jel.

– Igen? Mivel kapcsolatban?

A lány kecsesen megrándította a vállát.

– Nem érdekes. Ez csak egy szófordulat.

A fenét, gondolta Adam. Nagyon is fontos volt neki, hogyan reagál rá a porcica. Amikor lehajolt, hogy fölnyalábolja Gibsont, érezte, hogy a tarkóján felborzolódnak a hajszálak. Nem lehetett nem észrevenni, hogy a levegőben felgyülemlett az energia.

– Lát valami érdekeset? – kérdezte fölegyenesedve.

Marlowe pislogott, kicsit összehúzta a szemöldökét, mint akinek nem tetszik, hogy a férfi rájött: bevetette a tehetségét.

– Honnan tudta? – kérdezte.

Adam föltette a vállára a porcicát.

– Egy tehetség fölismeri a másikat.

A lány elindult felé; csizmája alatt ropogott a kavicsos út.

– Amikor ma reggel beszéltünk, elmondtam, hogy álmofényfejtő vagyok.

– Igen, elmonda. Nem sűrűn kapok hívást a J&J vezetőjétől. Ami azt illeti, nem emlékszem az utolsó esetre.

– A családjának nemigen volt kapcsolata az Arkane-nal a Viszály Kora óta.

– A legendák szerint a családjaink között mindig is meg lehetőszen ingatag volt a viszony.

– Remélem, mi ketten túl tudunk lépni ezen a régi histórián – mondta a lány.

– Nehéz lesz, amikor annyi mindenről szól ez a történet. Hogy kapta meg az Arkane frekvenciabeli J&J irodájának vezetői állását? Az elődei egytől egyig káoszelméleti tehetségek voltak, nem?

Meglepetésére a lány kissé elpirult, mintha személyes sértésnek érezné Adam kérdését.

– Igen, legtöbbjük káoszelméleti tehetség volt – felelte. – De úgy látszik, egy nyomozónak az álomfényfejtés képessége is nagy hasznára válik.

Védekezett, nem is vitás. Érdekes.

– Ebben biztos vagyok – bólintott Adam.

Egy pillanatra szomorkás vágyakozás suhant át a lány arcán.

– Különben is, ma már semmi sem úgy van, mint a régi időkben. A Viszály Kora óta nagyon lecsendesedett az élet a J&J-nél. Leginkább szokványos magánnyomozásokat folytatunk a Társaság tagjai megbízásából. Már majdnem három hónapja dolgozom itt, de még egyetlen pszichikus bűnözővel sem volt dolgom. Nem mintha nem folyna egy csomó kemény verseny odakint a világban. Akinek csak egy kicsike érzékenysége is van, mind azt hiszi, hogy felcsaphat pszicho-magándetektívnek.

– Vége a J&J dicsőséges napjainak, ezt akarja mondani?

– Az Arkane-ban mindenesetre mindenki ezt mondja.

– Úgy gondolja, hogy ezért bízták meg ezzel a feladattal – kockáztatta meg a férfi. – Az Arkane-nak már nincs szüksége arra, hogy a legkiválóbb káoszelméleti tehetségekkel működtesse a J&J-t, így kiegészztek egy álomfényfejtővel.

– Nem azért jöttem ide, hogy az én pályámról beszélgesünk – vonta össze a lány a szemöldökét.

– Mire való hát ez a nagy titkolózás?

– Attól tartok, nem lesz túl boldog attól, amit el kell mondanom önnek.

– Akár hiszi, akár nem, miután közölte velem, hogy a semmi közepén szeretné nyélbe ütni ezt a találkozást, körülbelül másfél másodperc alatt magam is rájöttem erre. És ha már itt tartunk, nem jönne be a kapualjba?

A lányban csak ekkor tudatosult, hogy a férfi mindeddig nem lépett ki a zöld kvarckristály fal szűk kapunyílásából. Ettől zavarba jött, de átsétált a kapun, majd a régi táborhelyre bejutva megállt.

A romok szerkezete megfelelt a legtöbb előretolt állásának, amelyet a rég eltűnt idegenek építettek. Mindössze annyiban különbözött a többitől, hogy egy örvény fölé építették. De persze az idegeneknek valószínűleg semmi gondot nem okoztak az örvények, gondolta Adam. Az ő paranormális érzékelésük sokkal fejlettebb volt, mint a Földről jött gyarmatosítók leszármazottaié. Csakhogy az emberek életben maradtak, míg az idegenek rég eltűntek, emlékeztette magát.

Magas, erőszerű fal vette körül a táborhelyet. A barikádokon belül emelkedő kecses tornyokon nem volt ablak. Keskeny nyílásokon át lehetett bejutni a különböző épületekbe, de az nyilvánvaló volt, hogy a hely korábbi lakói nem lelkesedtek a napfényért és a friss levegőért. Legalábbis a felszínen lévőért.

A többi rom nagy részéhez hasonlóan, amelyeket a Harmóniát elsőként meghódító, azóta rég eltűnt nép hagyott hátra, a külső védelmi faltól a legkisebb épületig itt is minden kemény pszizöld kvarckőből épült. Még a földet is ez a kő borította vastag rétegben.

A kvarc minden próbálkozásnak ellenállt, amit az emberi telepések bevetettek ellene. A legerősebb szerszámaik sem tudtak akár csak egy ütésnyomot is hagyni rajta. Ellenállt a tűznek. A legvadabb viharoknak. A mag-rez fegyverből kilőtt golyó egyetlen szilánkot sem hasított le belőle.

Sem a falakon, sem azokon belül vagy kívül nem nőtt semmi. Az építmény eónokon át állt a helyén, de sem moha, sem vadszőlő, sem semmiféle növényzet nem jelent meg smaragdzöld felületén. Ugyanez volt a helyzet az állati létformákkal is. Mindmáig sem rovarokat, sem kígyókat nem fedeztek fel ezen a helyen. Még a patkányok is messze elkerülték.

Érdekes, gondolta Adam, hogy Gibsonnak láthatóan nincs semmi baja az épületegyüttes belsejében lévő atmoszférával. Úgy tűnt, hogy az emberi lakosság többségéhez hasonlóan ő is jól érzi magát a zöld kvarc közelében.

– Azt hiszem, egy napra épp elég nekem ennyi bizonytalanság – nézett Marlowe-ra. – Essünk túl rajta. Miért rángatott ki engem ide?

A lány láthatóan megkeményítette magát.

– Valamikor éjfél és reggel hét óra között ellopták az Égő Lámpát az Arkane Társaság pincéjéből – mondta.

– Hát ez jó. Az Arkane-nak sikerült elveszítenie a lámpát. Már megint.

A lány pislogott, majd szemét résnyire húzva felelte:

– Azt hittem, dühösebb lesz. Úgy tudom, a családja a Viszály Kora óta a Társaságra bízta a lámpa őrzését.

– Nyilvánvalóan hiba volt.

A lány elengedte a füle mellett ezt a megjegyzést.

– Ma reggel, mihelyt értesültem a biztonságon esett csorbáról, nyomban a helyszínre mentem. Időbe telt, mire egyáltalán rájöttem, mi hiányzik.

– Ne vegye sértésnek, de nekem úgy tűnik, hogy a múzeum katalógusrendszere, valamint biztonsági rendszere alapos vizsgálatra szorul – jegyezte meg a férfi.

– Igen, egyetértek – felelte a lány a lehető legtárgyilagosabb hangon. – Mindazonáltal a helyszínen látott álomle nyomatok alapján sajnos azt kell mondanom, hogy a tettes kétségtelenül belső ember volt.

– Igazán? Meglep, hogy nem mindjárt engem tart a tolvajnak. A legenda szerint egyedül Nicholas Winters valamelyik egyenes ági leszármazottja férhet hozzá a lámpa energiájához. Senki másnak nincs oka arra, hogy ellopja.

– Tisztában vagyok vele – felelte Marlowe. – Bennem is felmerült, hogy talán maga lopta el a lámpát. De az álomle nyomatai nem egyeznek meg a tolvajéival. Mint mondtam, minden jel arra vall, hogy a múzeum munkatársai között kell keresnünk azt, aki elvitte.

– Maga ilyen profi?

– Én ilyen profi vagyok. – A lány hangjában felfedezhető volt egy kis szakmai büszkeség. – Azt hiszem, említettem, hogy noha nem vagyok káoszelmélet-tehetség, vannak

bizonyos képességeim, amelyek hasznosak lehetnek egy nyomozásban.

– Most, hogy látta az álmnyomaimat, kihúzhat a gyanúsítottak listájáról. Így van?

A lány köhintett egyet.

– Vannak más lehetőségek is.

– Bizonyára. Lefizethettem vagy kényszeríthettem valakit a múzeum munkatársai közül, hogy lopják el nekem a lámpát.

– Igen, ez is megfordult a fejemben. Éppen ezért továbbra is ön áll a gyanúsítottaim listájának élén, Mr. Winters.

– Igazán megtisztelő. Csakhogy van egy apró tévedés az elméletében.

A lány figyelmesen nézett rá éjfélt idéző szemével.

– Bizonyára elmondja nekem, hogy mi az.

– Az Arkane Múzeumban lévő Égő Lámpa másolat volt.

A lány meglepődött. A férfi látta, hogy sikerült megdöbentenie őt. Ez a felismerés zavarba ejtette. A lánynak nem kellett volna ennyire meglepődnie. Végére is nem ez az első alkalom, hogy az Arkane megtudja: hamis lámpát őriz.

– Komolyan beszél? – kérdezte a lány.

– A családom sohasem bízta az Arkane-ra a lámpa őrzését. Amikor véget ért a Viszály Kora, a valahányadik ükapám, John Cabot Winters gondoskodott arról, hogy a Társaság egy nagyon szép eredeti másolatot kapjon a gyűjteményükből.

– Az ősei itt, a Harmónián készítették belőle egy másolatot?

– Ez volt a sok közül az egyik, amire a családom kötelezettséget vállalt az évek során. Valahányszor lába kél annak az átkozott holminak, ami rendszeresen előfordul, az Arkane szabályosan üldözőbe vesz bennünket. Előbb-utóbb kénytelenek vagyunk egy hamisítványt adni nekik, amitől aztán mindenki megnyugszik egy újabb évszázadra.

– Úgy érti, amíg le nem sújt ismét a Winters-átok – mondta a lány.

– Ne mondja nekem, hogy hisz a családi átkokban.

– Nem, de a genetikában hiszek. Évszázadokkal ezelőtt Nicholas Winters az Égő Lámpával megperzselte a saját DNS-ét, és azóta időről időre valamelyik férfi leszármazottjában felbukkan a sérült gén.

– Igen, így szól a legenda – bólintott Adam.

– Szóval azt mondja, hogy az igazi lámpa az ön birtokában van?

– Nem. Az igazi megint eltűnt.

– Szent ég, már értem! – csillant fel a lány szeme. – Maga most a lámpát keresi, ugye? Ez áll az óvárosi régiségkereskedők között terjengő pletykák hátterében. Már legalább két hete hallok a szóbeszédekről. Épp nyomozást akartam indítani az ügyben.

– Miféle pletykák? – kérdezte Adam, hogy egy kis időt nyerjen.

– Néhány kereskedő rendkívül diszkrét nyomozást folytatott egy óvilági régiséggel kapcsolatban. Állítólag a Céh egy magas rangú tisztségviselője nagyon jó pénzt fizetne érte. A pletyka szerint a tárgy természetfeletti tulajdonságokkal bír.

– És maga miért akart nyomozást indítani?

– Bármilyen földi eredetű műtárgy, amely a természetfelettivel hozható összefüggésbe, automatikusan számíthat az Arkane érdeklődésére – felelte a lány egy könnyed kézmozdulat kíséretében. – Tegyen még hozzá egy titokzatos gyűjtőt, aki mellesleg igen magas pozíciót foglal el a Céhben, és mindjárt meg fogja érteni, miért keltette fel a dolog a J&J kíváncsiságát.

A férfi mozdulatlanul állt. Érezte, milyen bizonytalanná vált a lába alatt a talaj.

– És miből gondolja, hogy én vagyok az, aki nyomoztat a lámpa után? – kérdezte.

– Mikor kezdődtek a rémálmai és a hallucinációi?

A kérdés az elevenébe talált. A lány tud az éjszakai és az éber rémálmairól.

– Miről beszél?

– Látom a lenyomataiban a kísérteties álmaira utaló jeleket – felelte Marlowe. – A legenda szerint éppen a rémál-mok és hallucinációk jelzik a változás kezdetét. Azt hiszem, maga jóval régebb óta keresi az igazi lámpát, mint én. Lassan ki fog futni az időből, ugye?

– Oké, Marlowe Jones, mostantól teljes figyelemmel hallgatom – mondta Adam.

A lány közelebb jött, és megállt mellette.

– Ha van valami a Winters-legendában, ami csakugyan igaz lehet, az nem más, mint hogy a családnak az a férfi tagja, aki a problémát örökli...

– Mi magunk között családi átoknak nevezzük.

A lány úgy tett, mintha nem hallotta volna.

– A család azon férfi tagjának, akiben megjelenik a Nicholas Winterstől örökölt genetikai torzulás, egy erős álomfényfejtő segítségére van szüksége, hogy megtalálja és munkára tudja fogni a lámpát.

Adamnek ekkor már minden érzéke élesre volt állítva.

– Tudja, ez az egész jelenet túl szépnek tűnik ahhoz, hogy igaz legyen – mondta. – Miért nem árulja el nekem, Miss Jones, hogy valójában miről van szó?

– Már elmondtam. Azért kértem arra, hogy ma itt találkozzunk, mert feltételeztem, hogy maga adott megbízást a lámpa ellopására. Már látom, hogy nem maga volt az, ami sok egyéb problémát is fölvet. De most a legfontosabbra kell összpontosítanunk.

– Mégpedig?

– Látom, hogy önnek szüksége van a lámpára – közölte a lány. – És ha ez igaz, akkor rám van szüksége.

– Maga a J&J-től jött, hogy segítsen? Erről van szó?

– Nincs időm arra, hogy játszmákba bonyolódjam, és magának sincs. Szüksége van rám, vagy valakire, aki olyan, mint én. – Hirtelen elhallgatott, és összehúzta a szemöldökét. – Várjunk csak, erről van szó? Talált magának egy másik álomfényfejtőt? Gondolja, hogy az illető van olyan erős,

hogy képes kezelni a lámpa energiáját? Mert ha nem, akkor a meggyújtásával mindketten óriási kockázatnak teszik ki magukat.

Mielőtt Adam válaszolhatott volna, egy apró fényvillanást észlelt a látótere peremén. A kvarckőből emelt falat körülvevő puszta téren túlról, a sűrű erdő mélyéből jött. És mintha Gibson morgását is hallotta volna.

Reflexszerűen elkapta Marlowe derekát, és elrántotta magukat a kapualjból.

Igyekezett elkerülni, hogy túl nagy erővel csapódjanak a kőpadlónak, de amikor meghallotta Marlowe jajdulását, tudta, hogy a lány megüthette magát. Még szerencse, hogy ennyi bőrruha van rajta, gondolta.

A szeme előtt elvillanó szöges nyakörv elárulta, hogy Gibson fürgén leugrott a válláról, és a közelben földet ért.

A golyó egyenesen beszáguldott a kapu részén, majd az épületegyüttes belsejének nehéz pszi-közegében ide-oda cikázva egykettőre lelassult, és erejét veszítve lepottyant a földre. A lövés dőreje véget nem érő visszhangot verve zengett a romokat körülölelő magas hegyek között.

Adam lenézett Marlowe-ra. Érezte karcsú testének lágy körvonalait a bőrruha alatt. A lány néhány hajtincse kiszabadult, és sötét borostyánsárga függönye alól nézett fel rá.

– Igaza van – mondta Adam. – Szükségem van magára, és szükségem van a lámpára. De itt van ez a kis komplikáció.

– Hogy valaki meg akarja ölni?

– Szóval észrevette. Nem aggódtam túlságosan miatta. Gondoltam, együtt jár azzal, hogy átvettem a Frekvencia Céh vezetését. De most fel kell tennem a kérdést magamnak, hogy nem másokat tartottam-e szemmel, mint akiket kellett volna. Lehet, hogy az Arkane döntött úgy, hogy eltávolít, még mielőtt vadállattá változnék.